

Το... άρωμα Γαλλίας έπεται

Το αίτημα για διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα της Παιδείας, που εκφράζεται ταυτόχρονα και μαζικά απ' όλους τους συμμετέχοντες στο εκπαιδευτικό μας σύστημα -διδάσκοντες και διδασκομένους- αυτή την περίοδο, κάθε άλλο παρά ως εμμονή σε παρωχημένες εποχές θα πρέπει να θεωρείται. Όσοι υποστηρίζουν κάτι τέτοιο, είναι προφανές ότι δεν αντιλαμβάνονται (ή δεν θέλουν να αντιληφθούν) την ουσιαστική και καθοριστική σημασία της εκπαίδευσης στη δημιουργία οικονομικής ευρωστίας και κοινωνικής συνοχής ενός τόπου και εν προκειμένω της Ελλάδας.

Η χρόνια και συστηματική απαξίωση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της χώρας -μηδὲ εξαιρουμένων των σχολείων της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης- με ευθύνη της εκάστοτε πολιτικής ηγεσίας, αξιοποιείται σήμερα από ορισμένους που (ανοήτως) προβάλλουν ως εναλλακτική λύση την ιδιωτική πρωτοβουλία, για την παροχή ενός ύψιστου (μαζί με την υγεία και τη δικαιοσύνη) κοινωνικού αγαθού, την Παιδεία. Πίσω από αυτή την «ιδέα» στοιχίζονται, πλέον, σχεδόν όλα τα κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η πολιτική των οποίων υπαγορεύεται μονοδιάστατα από την στενά οικονομική (οικονομίστικη για την ακρίβεια) διάσταση, καθώς και τα τελευταία ίχνη ενός κοινωνικού προσώπου της ΕΕ -της Ευρώπης των Λαών, όπως λεγόταν παλιότερα- εξαφανίζονται.

Σ' αυτό κατατείνει και ο διασυρμός των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων που επιδιώκεται από ορισμένα ΜΜΕ (δυστυχώς και με τη... συμβολή, είναι αλήθεια, μιας μειοψηφίας διδασκόντων) υπηρωτώντας τους υπουργούς Οικονομίας που επιθυμούν, ως κοινόι επιχειρηματίες, να απαλλαγούν από τις -πραγματι- υψηλές δαπάνες της Παιδείας (και της Υγείας), να μεταφέρουν το κόστος αυτών των κοινωνικών αγαθών στις πλάτες των πολιτών και να... επιβραβεύσουν τους «έχοντες και κατέχοντες», δημιουργώντας την περιβόητη κοινωνία του ενός τρίτου. Ταυτόχρονα επιδιώκουν να προσφέρουν φθηνό παραγωγικό δυναμικό, αίτημα που εμφατικά (και με διάφορους τρόπους) προβάλλουν οι εκπρόσωποι του επιχειρηματικού κόσμου τα τελευταία χρόνια.

Ας μιλήσουμε ξεκάθαρα και απλά: Κανείς (και ιδίως στη χώρα μας) δεν πρόκειται να ιδρύσει ιδιωτικό Πανεπιστήμιο, με την ουσιαστική έννοια του όρου, γιατί απλούστατα κανείς επιχειρηματίας δεν έχει ούτε την οικονομική δυνατότητα, ούτε, φυσικά, τέτοιο στόχο. Το κόστος δημιουργίας και λειτουργίας ενός Πανεπιστημίου, είναι τόσο υψηλό, που αυτομάτως καθιστά αδύνατη την εξεύρεση... πελατείας. Η «απελευθέρωση», λοιπόν, θα δώσει την ευκαιρία σε κάποιους να ιδρύσουν σχολές που δεν απαιτούν υποδομές, άρα δεν κοστίζουν, ώστε να εκμεταλλευτούν με εμπορικά κριτήρια τη δίψα για μάθηση και κατάρτιση, παράγοντας «επαγγέλματα» χωρίς αντίκρισμα στην παραγωγική διαδικασία. Κάτι που βιώνει ήδη ο τόπος μας με τη μετα-δευτεροβάθμια ιδιωτική εκπαίδευση που λογικά υπάγεται στην αρμοδιότητα του υπουργείου... Εμπορίου.

Όποιοι συζητούν για αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος μήπως οδηγούν, συνειδητά ή ασυνείδητα, στη διάλυση του παραγωγικού ιστού και τη διάρρηξη της κοινωνικής συνοχής, παραβλέποντας ότι τέτοιων έργων -μοιραία- το... άρωμα Γαλλίας έπεται.

